

Autor de cărți științifice, inginer constructor, poet, scriitor, membru al Uniunii Scriitorilor din România. Cărți publicate: *Doamna Bovary sînt ceilalți*, 1993, *Divorț în direct*, 2007 (teatru), *Text biografic*, 1996, *Poeme cu înger*, 2018 (poezie), *Misterele Bucureștilor*, 1997 (proză scurtă), *Căderea Bastiliei*, 1998, *Uimitoarele aventuri ale lui Făt-Frumos din Lună*, 2016 (roman), *Rață cu portocale*, 2002, (publicistică) etc.



Horia GÂRBEA

**Stimate domnule Horia Gârbea, considerați, așa cum se spune nu de puține ori, că proza scurtă este un fel de Cenușăreasă a literaturii? Se spune că editorii preferă astăzi să publice mai degrabă romane. Ce părere aveți despre asta?**

Citind întrebările constat o contradicție între afirmația de la întrebarea 1 (editorii preferă publicarea de romane) și cea de la întrebarea 2 (apar multe antologii de proză scurtă, chiar reviste, e un reviriment al prozei scurte). Care să fie adevărul? Chiar contradicția semnalată sugerează că adevărul e la mijloc. Paha-rul e pe jumătate plin, dar și pe jumătate gol. Ambele teorii se pot susține. În zilele noastre autorii își cam plătesc aparițiile singuri și apoi se descurcă așa cum pot cu difuzarea. Deci editorului îi este aproximativ indiferent ce publică. Mulți autori se ambiționează să publice romane, chiar și când nu au dotarea literară pentru ele. Editorii îi acceptă câtă vreme ei își suportă costurile și de aici aparența de

saturație a pieței cu romane. Dar proza scurtă de calitate își are locul ei.

**În ultimii ani, am constatat că dinamica editorială înregistrează multe antologii de proză scurtă, multe traduceri, apar chiar și reviste dedicate strict prozei scurte. E o simplă impresie sau asistăm la un reviriment, la un suflu nou în proza scurtă? Sau s-a schimbat nivelul și intensitatea percepției cititorilor?**

E o realitate că proza scurtă se „poartă” sub formă de antologii cu mai mulți autori, uneori antologii tematice. Am participat și eu la câteva, am și realizat două în ultimul timp, la editura Neuma: una netematică (*1312 sirene*), alta cu istorii contrafactice legate de Marea Unire din 1918 (*1918 – Ce-ar fi fost dacă...?*). Ambele au avut succes. Au participat mulți autori marcați. Adevărul e că o proză scurtă nu se scrie „mai ușor” decât un roman. Doar timpul de elaborare efectivă este eventual mai

scurt. Dar pentru un volum de proză scurtă trebuie timp ca și pentru un roman. De aceea autorii, până își adună volumul, sunt motivați să participe în volume colective.

**Știu că v-a apărut de curând un nou volum de proză scurtă: *Plăcinte cu ighemonicon*, Editura Neuma. Puteți spune că acest gen literar vi se potrivește cel mai bine?**

Pentru că a venit vorba, mai sus, unele dintre povestirile din *Plăcinte cu ighemonicon*, volum publicat tot de Editura Neuma, au apărut inițial în volume colective. Eu scriu cu plăcere proză scurtă dacă am sau mi se dă o idee care merită expusă, care mă provoacă. De pildă *Plăcinte cu ighemonicon* este o povestire impusă ca temă de antologia Gastro-Noir realizată de Bogdan Hrib. Altfel, genurile mele predilecte sunt teatrul și poezia. Dar am scris și roman cu egală plăcere.

**Dați-mi câteva nume de autori români de proză scurtă pe care ar trebui să-i frecventăm.**

Mă tem să nu omit pe cineva. M-aș referi în primul rând la cei pe care i-am invitat să participe la antologia *1312 sirene*, fiind sigur că nu voi greși, că vor da texte valoroase și savuroase. Într-o ordine aleatorie, mă gândesc la Alexandru Păduraru, Bogdan Teodorescu, Sergiu Someșan, Radu Țuculescu, Leon-Iosif Grapini (toți cinci fiind și romancieri), Radu-Ilarion Munteanu, Cătălin Rădulescu. Nu pot să-i uit nici pe Radu Sergiu Ruba, Dănuț Ungureanu, Bogdan Hrib (mai degrabă romancieri, dar abili și în povestire), Adrian Voicu, Marian Ilea. Am citit volume bune de proză scurtă semnate de Lucia Verona, Nicolae Spătaru, Florin Burtan.